

Confrontació i pacte: noves ambicions

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO, 25.12.08

Des de l'acabament del franquisme, les relacions entre Catalunya i Espanya s'han anat movent en una tensió constant entre la confrontació i el pacte, com va succeir també durant la II República. A la segona meitat del segle XIX, la Renaixença i el sorgiment del catalanisme van definir com a objectiu el reconeixement de la personalitat política i cultural de Catalunya, amb greus limitacions des de la desfeta de l'11 de setembre del 1714. La Constitució del 1978 i l'Estatut d'Autonomia del 1979 estableixen un nou escenari que superava el marc antidemocràtic i centralista imposat després de la Guerra Civil.

Però aquest escenari no s'ha consolidat mai d'una forma estable. L'estira-i-arronsa competencial i en el finançament ha dominat persistentment el debat polític. Ho va fer entre els governs de CiU i els de la UCD, el PSOE i el PP. I també ha estat així amb els governs tripartits d'esquerra a la Generalitat. Jordi Pujol havia practicat la política del peix al cove, amb negociacions puntuals encaminades a aconseguir nous avenços, com ho van ser el desplegament dels Mossos d'Esquadra, la gestió dels ports o les successives negociacions sobre el finançament. Per cert, cal recordar que l'actual model, que alguns diputats situen com un error comès per una entesa entre CiU i el PP, el va acordar per unanimitat el Consell de Política Fiscal i Financera el 27 de juliol del 2001, és a dir durant la segona legislatura del president Aznar i amb un govern del PP amb majoria absoluta. Des de l'esquerra s'havia criticat amb insistència la política del peix al cove de Jordi Pujol perquè s'atribuïa

a aquesta manera de fer la causa de l'erosió de la imatge de Catalunya en el conjunt d'Espanya.

En tot cas, cinc anys després de l'alternança al capdavant de la Generalitat i del Pacte del Tinell, cal reconèixer que les tensions no s'han mitigat. S'entén que l'Estatut i el nou finançament hagin portat a prioritzar dins la política catalana el marc espanyol, però Catalunya té altres ambicions, que li han de permetre sortir d'aquest cercle viciós on l'eix de la política catalana se situa a Madrid i on una part significativa dels polítics espanyols fa de Catalunya la seva obsessió i dedica les seves energies a neutralitzar qualsevol intent de singularitzar Catalunya en el mapa espanyol, tant si és amb el finançament com amb les seleccions esportives.

Catalunya ha de girar full i ha d'apostar per posar l'èmfasi de la seva acció política en altres horitzons, com l'Euroregió, amb un gran potencial, o la capitalitat de la Unió per a la Mediterrània, que ens hauria d'ajudar a reforçar la nostra projecció internacional. Catalunya necessita volar més alt, anar més lluny i no quedar atrapada en la dinàmica sovint estèril de confrontació amb Madrid.